

svádění ku krádeži podle §§ 9, 5, 171, 173 174 II c), 179 tr. zák., měly býti správně spatřovány dva trestné činy, a to v jednání ve vlastním výroku rozsudku pod I. (2) uvedeném zločinu spoluviny na krádeži podle §§ 5, 171, 174 II c) tr. zák. a v činu tamtéž pod I. (3) naznačeném zločin nedokonaného svádění ku krádeži podle §§ 9, 171, 173, 174 II c), 179 tr. zák.; neboť i při správném podřadění těchto činů pod ustanovení trestního zákona — nesprávná kvalifikace těchto činů nestala se ostatně v neprospěch obžalovaného — bylo by v souzeném případě, v němž byl učiněn státním zástupcem v obžalovacím spise návrh po rozumu §u 4 zák. ze dne 22. prosince 1921, čís. 471 sb. z. a n., a v němž nalézací soud se neprohlásil za nepříslušna podle §u 5 zákona a §u 261 tr. ř., pokládati za zločin, na nějž jest uložen nejpřísnější trest, zločin vojenské zrady, jímž byl obžalovaný uznán vinným. Bylo tudíž odůvodněné zmateční stížnosti vyhověti, rozsudek ve výroku o trestu jako zmatečný zrušiti a uznati právem, jak se stalo.

Čís. 2831.

Pokus vyhnání plodu (§ 8, 144 tr. zák.) při plodu odumřelém neb následkem pádu za všech okolností odumírajícím je vyloučen pro nedostatek způsobilého předmětu.

(Rozh. ze dne 21. června 1927, Zm II 135/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu v Olomouci ze dne 24. září 1926, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem spoluviny na pokusu vyhnání vlastního plodu ve smyslu §u 5, 8, 144 tr. zák. u Štěpánky V-ové, zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a vrátil spisy nalézacímu soudu, by věc v rozsahu zrušení znovu projednal a rozhodl. Jinak zmateční stížnost zavrhl. V otázce, o niž tu jde, uvedl v

d ů v o d e c h :

Zmateční stížnosti obžalovaného nelze upříti úspěchu, pokud, dovolávajíc se důvodů zmatečnosti čís. 5 a 9 a) §u 281 tr. ř., napadá odsuzující výrok ve případě Štěpánky V-ové. Poukazujíc k tomu, že soud uvěřil zodpovídání se V-ové o pádu se schodů, vytýká stížnost především rozsudku neúplnost, pokud nepřihlíží k další obhajobě V-ové, že tehda již krvácela a měla bolesti, než ještě šla k obžalovanému. Z této soudem pomínuté prý skutečnosti vyplývá, že krvácení a bolesti byly již příznakem potratu, takže tu již nebylo třeba závadného zákroku, nýbrž toliko výskrabu jakožto vyčištění zdravotního, by nenastala sepse, a byl proto podle stížnosti zapovězený zákrok aneb alespoň pokus jeho vyloučen, když již byl v chodu potrat. Třebas nebylo lze bezpodmínečně přisvědčiti tomuto právnímu názoru zmateční stížnosti, nutno jí přece dáti za pravdu, pokud svými vývody vytýká rozsudku neúplnost a nejasnost. Štěpánka V-ová udala při výslechu dne 26.

března 1924, že po několika zákrocích, obžalovaným na ní předsevzatých dne 9., 11., 15. a 17. ledna 1924, spadla dne 18. ledna 1924 se schodů, že začala krváceti, že vyšel z ní plod, který vzala s sebou, když téhož dne zašla k obžalovanému. Později — dne 2. dubna 1924, dne 21. října 1924, a hlavně dne 21. dubna 1925 — pozměnila podstatně své údaje tvrdíc mimo jiné obzvlášť i ve shodě s Františkem L-em, že již po novém roce, na Tři krále; při přelíčení dne 24. září 1926 dokonce, že již před novým rokem spadla se schodů, že na ni přišly bolesti a slabé krvácení, načež zašla k obžalovanému. Podle rozsudkových úvah by se ovšem na první pohled zdálo, že soud byl vzal za pravdivý údaj V-ové ze dne 26. března 1924, že spadla teprve dne 18. ledna 1924, načež nastalo krvácení a potrat, a nebylo by lze pak odsuzujícímu výroku vytýkati vadnost, poněvadž by v případě tom skutečně kvalifikace podle §§ 5—8, 144 tr. zák. byla bezvadná, přihlížejíc k tomu, že by v takovém případě závadné zákroky byly předcházely pádu se schodů a byly předsevzaty na předmětu způsobilém, totiž plodu ještě neporušeném a zjevně živém. Než jak z dalších rozsudečných důvodů vyplývá, vztahují se ony úvahy pouze na údaje ve příčině jednotlivých zákroků stěžovatelových, poněvadž skutečnost, zdali a kdy spadla V-ová se schodů, podrobuje se na jiném místě rozsudečných důvodů zvláštnímu rozboru a zjišťuje se pak možnost, že V-ová, jsouc v druhém měsíci těhotenství »asi v lednu« 1924 se schodů spadla. Nutno podle tohoto zjištění soudu počítati tedy s možností, že k této nehodě došlo již před 8. lednem 1924, totiž před tím, než V-ová vyhledala lékařskou pomoc obžalovaného, a pak nelze stížnosti upříti oprávnění, pokud vytýká rozsudku, že nepřihlížel k další obhajobě V-ové, že po pádu ihned nastaly též bolesti a krvácení. Tato skutečnost může býti důležitou, poněvadž při náležitém jejím hodnocení, jehož však se jí v rozsudku nedostalo, mohl by soud po případě dospěti k názoru, že již tehda, než V-ová šla k obžalovanému a než týž předsevzal závadné zákroky, plod V-ové následkem pádu se schodů utrpěl vážné poruchy a odumřel. Pokus vyhnání plodu při plodu odumřelém nebo následkem pádu za všech okolností odumírajícím je však vyloučen pro nedostatek způsobilého předmětu. Z rozsudečných důvodů nelze vůbec bezpečně seznati, zdali si soud i tuto možnost uvědomil a zda celý případ se správného hlediska právního posuzoval; rozsudek totiž obsahuje v příčině životnosti plodu pouze jedinou větu, že V-ová byla v lednu 1924 těhotná a, že plod byl živý; z této věty nelze však bezpečně seznati, zda se toto zjištění vztahuje právě k rozhodné době, kdy byl předsevzat zákrok, vždyť jest jednak s ohledem na neurčitost rozsudečného zjištění o době pádu možnost shora již probraná, že spadla teprve po zákroku a že byl do té doby plod živý; s druhé strany však i možnost, že pád se schodů se stal dříve, třeba i před tím, než V-ová šla k obžalovanému, na Tři krále, nebo koncem roku 1923 a tu by bylo povinností soudu při správném právním pojetí, vyjádřiti se o tom, jaké následky tato nehoda měla na plod, zda odumřel již tehdy, nebo zda byl pádem tak porušen, že musel za všech okolností bez ohledu na případný později předsevzatý zákrok odumříti. Pouze v onom případě byl by tu možný pokus zločinu podle §u 144 po případě 5, 144 tr. zák.